

Proviisoriõpe – hästi hoitud saladus?

Reaalteadustega tegelemisest, uute ideede väljatöötamisest ja päriselt praktiliste lahenduste väljamõtlemisest unistasin juba väiksenä. Gümnaasiumi lõpuks mõistsin, et mind tõmbab valdkond, kus on nii keemiat kui meditsiini, samas teadsin, et arsti minust ei saa. Kuni 12. klassi alguseni arvasin, et õppida keemiat sel viisil, mis võimaldaks juba algusest peale tegeleda meditsiini ja raviarendusega, Eestis ei saagi.

Sihitu ja läbipõlenud – just nii kirjeldaksin end vähem kui aasta enne proviisoriõppe alustamist. Õigest erialast ja välismaal õppimisest unistades ja selleks raha kogudes olin viinud end läbipõlemise äärel. Kuklas istus ka küsimus, mis juhtub siis, kui soovitud eriala ei osutu õigeks ja pean sellele otsa vaatama üksi võõras riigis. Segadus ja hirm oma valikute ees hakkas vaikselt tekitama ka vastumeelsust eriala enda suhtes.

Miks ma ei kaalunud proviisoriõpet, mis pakub kõike seda, mida välismaal õppekavadest otsisin? Vastus on lihtne – ma ei teadnud, et see eriala olemaski on. Hiljem on tundunud lausa koomiline, kuidas ma ei teadnud, et farmaatsiaõpe on väga vajalik osa tervishoiusüsteemist ja proviisorid vägagi laiapõhjalise haridusega spetsialistid. Paraku on selliseid teadmatuid palju.

Praegused gümnasistid ehk need noored, keda loodame tulevikus näha oma kolleegidena, lihtsalt ei tea, mida see eriala endast kujutab. Kui ma gümnaasiumis oma lennukaaslastele rääkisin, et plaanin

Karoliina Inno

Tartu Ülikooli 4. kursuse
proviisoritüdeng

astuda proviisoriõppesse, nägin ma suures osas segaduses pilke ning pidin selgitama, kes või mis see proviisor üldse on.

Soovime oma erialale tuua noori, kes oleksid motiveeritud ja siiralt oma valdkonnast huvitatud. Samas oleme praegu olukorras, kus väga paljud proviisoriõppe aktiivsemad tudengid ja värsked lõpetajad on sellele erialale sattunud üsnagi kogemata ja jäänud, sest endalegi üllatuseks hakkas eriala meeldima ja huvi valdkonna vastu iga aastaga ainult suurenes.

Ainult juhusele, et noored satuks proviisoriks õppima, ei

saa me lootma jääda. Nende kaasamine töö- ja tudengivarju projektidesse on juba suur samm eriala populariseerimise suunas. Ka mina käisin enne lõpliku otsuse langetamist apteegis töövarjupäeval, kuigi teadsin, et tegemist on minu jaoks õige erialaga, kuid kahtlesin, kas apteek on minu jaoks tulevikus õige koht. Olles end erialaga selleks ajaks suhteliselt hästi kurssi viinud, ei olnud ka minul head ettekujutust proviisori karjäärivõimalustest, enne kui meile neid esimesel kursusel tutvustati. Esimene kursus on aga selleks liiga hilja, kui soovime erialale tuua ka neid, kes nagu minagi tunnevad huvi farmaatsia vastu, aga ei ole kindlad, kas end kunagi apteegis töötamas näevad. Juba gümnasistidele tuleb proviisori eriala tutvustades anda edasi teadmine, et eriala valik ei piira nende tulevikuvõimalusi, vaid viieaastane õpe lubab igaühel leida endale sobiva suuna farmaatsiasektoris.

